

За улюбленою справою час спливає швидко і непомітно. І вже наприкінці професійного шляху розумієш, наскільки злився зі своєю роботою, не уявляєш свого життя без неї. Із такими почуттями йшов на заслужений відпочинок із локомотивного депо Львів Петро Приймак, машиніст тепловоза з Ходорова, адже звук всю енергію та сили віддавати роботі на залізниці, а місце праці стало для нього другим домом на довгі роки.

Петро Антонович народився у селі Бортники у 1957 році. Його дитячі роки не були безтурботними, бо вдома була велика господарка, тому Петро брав активну участь у догляді за нею. Найбільше любив пасти корови, а при тому ділі рахувати вагони поїздів, які мчали

Батько – найкращий приклад для наслідування вдома і на залізниці

колією біля пасовища. Тоді Петро і не думав, що й сам колись буде керувати таким поїздом із кабіни локомотива. Коли у 1974 році закінчив Бортницьку школу, то ще не міг визначитися, яку професію здобуватиме. Губився у своєрідному “бермудському трикутнику”: товариш Богдан, який на той час уже рік навчався у Львівському училищі залізничного транспорту, переконував Петра йти на залізницю; директор школи вважав, що хлопцеві варто спробувати свої сили у політехнічному інституті, адже Петро закінчив школу із добрими оцінками; батько хотів, щоб син продовжив його справу – став будівельником. Зваживши всі “за” і “проти”, юнак зробив вибір на користь сталеві магістралі. Того ж року став студентом Львівського технікуму залізничного транспорту. Спеціальність обрав собі доволі важку – “Технік-механік тепловозного господарства”. Складнощі додавало ще й те, що викладали тоді російською мовою. Але наука давалася легко, тому отримував підвищену стипендію, яка дуже допомагала сім’ї. Так у родині з’явився перший залізничник.

У 1977 році за скеруванням із технікуму Петро Приймак поїхав підкорювати Східно-Сибірську магістраль в Іркутськ. Молодий помічник машиніста працював із

задоволенням, лише велика відстань від рідної домівки навіювала журбу. Уперше побачивши машиніста, із яким Петрові довелось, як кажуть, ділити “хліб і сіль”, він подумав, що потрапив під сувору руку. Розговорилися... і тут з’ясувалося, що вони земляки. Михайло Крижанівський родом із сусіднього села, а його рідна сестра – сусідка Петра. Рідна душа серед суворі холоднечі Сибіру не раз зігрівала душу юнака.

За півроку хлопцеві прийшла повістка в армію. Два довгих роки Петро служив у Забайкальському воєнному окрузі. А після служби весною 1980-го, не вагаючись, повернувся додому і влаштувався на роботу в обертове депо Ходорів. Того ж року став на весільний рушник із сусідською дівчиною Марією. У подружжя народилося двоє синів – Андрій і Володимир. У Ходорові Петро спочатку працював помічником машиніста тепловоза, а вже з 1984 року перейшов на посаду машиніста тепловоза, на якій пропрацював 28 років. Десять із них працював в одну особу, без помічника. Було важко, але Петрові надзвичайно подобалася робота, тож щоразу рахував дні до наступної зміни.

Любов і навички до будь-якої праці, які, вочевидь, отримав у спадок від батька, стали у пригоді, коли впродовж кількох років

будували нове приміщення для обертового депо в Ходорові, а також готували до ювілейної дати господарку локомотивного депо Львів-Захід. Завзяття та працьовитість Петра Приймака відзначили почесною грамотою.

Останній день роботи на залізниці у Петра Антоновича минув у звичайному режимі, а от увечері на нього чекала приємна несподіванка – з поста ЕЦ на його адресу пролунало привітання з виходом на заслужений відпочинок, загравав козацький марш. У цей момент Петрові Приймаку стало трохи сумно за тими роками, які провів у трудовому колективі, за колегами, технікою...

Зараз у залізничника багато вільного часу. Його із задоволенням приділяє рідним та домашньому господарству, яке вимагає міцних чоловічих рук. А тим часом справу його життя нині продовжують сини. Старший Андрій викладає спецпредмети у Дніпропетровському технікумі залізничного транспорту. А Володимир керує дизель-поїздом сполученням Львів-Ходорів-Жидачів. Батько для синів – найкращий приклад для наслідування вдома і на залізниці.

Юлія ВАСИЛИНА

Фото автора

На фото: Петро Приймак (по центру) із синами

“Медовий місяць” у сонячному Судаку

(Закінчення. Поч. на 5 стор.)

Гадаю, доказів більше, ніж достатньо, щоб вважати їхню зустріч, а згодом і спільне бажання поєднати долі – не випадковими. Щоправда, не обійшлося тут і без сторонньої “допомоги”. Якщо під час першого знайомства заступника начальника Підзамчівської дистанції колії Олександра Волошина цікавили суто професійні якості молодого спеціаліста Олександри Гудзь, то дівчина тим часом придивлялася і до людських характеристик співрозмовника – вже надто завзято під час інструктажів з охорони праці, пожежної безпеки тощо нові колеги по роботі натякали їй, що кадровик у їхньому підрозділі – молодий, симпатичний та неодружений парубок.

Романтичних обрисів їхні стосунки набирали поступово. Цьому сприяла специфіка роботи на залізниці, де поряд зі щільною зайнятістю на виробництві є добра традиція проводити в колі трудового колективу цікаві і корисні дозвілля. Тож про спільні інтереси і вподобання Олександр та Олександра довідувалися у спілкуванні під час молодіжних вечірків чи інших культурних заходів, які організовують на підприємстві. Згодом почали

зустрічатися... Олександра досі із хвилюванням згадує той винятковий момент, коли торік під час спільного літнього відпочинку Олександр врешті наважився освідчитися їй у коханні. Вона відповіла згодою. Цю звістку колеги по роботі зустріли радісно, проте без особливого подиву, адже з’ясувалося, що в дистанції це далеко не перший випадок, коли двоє молодих людей створюють залізничну сім’ю.

До речі, на залізницю Олександр прийшов за прикладом батьків: його тато – ветеран Самбірської дистанції колії, почесний залізничник – і мати – фахівець Самбірської дистанції електропостачання – схвалювали вибір сина і всіляко його заохочували. А от Олександра обрала залізничний фах швидше за наполяганням матері, яка багато років пропрацювала у службі охорони праці управління Львівської залізниці. Дівчина більше тяжіла проявити свої здібності у творчій царині – моделюванні чи дизайні. Щоправда, переконана, що на посаді інженера з охорони праці Львівської дистанції захисних лісонасаджень, яку нині обіймає Олександра, теж є свої плюси, адже впровадження сучасних методів та заходів у цій відповідальній праці нині нерідко потребують творчого

підходу. Крім того, у будь-якій побутовій чи виробничій ситуації вона тепер має надійного помічника і порадника – свого чоловіка Олександра. А за потреби і сама готова прийти йому на допомогу. От і цього разу під час спільного відпочинку в Судаку, куди Олександр приїхав уперше, дружина стала для нього професійним гідом, бо вже бувала у “Львівському залізничнику” з матір’ю. Тож молодята не лише насолоджувалися комфортним відпочинком у пансіонаті, а й відвідали місцеві пам’ятки історії і архітектури, як от Генуезька фортеця, розташована поруч. До речі, Олександр та Олександра стали учасниками першого заїзду у 3-й корпус, який прийняв відпочивальників на початку липня після завершення його капітального ремонту. Попри дрібниці, властиві будь-якій споруді після масштабного ремонту, як-то запах свіжопобілених стін у коридорі чи нових меблів у номері, молодята задоволені умовами проживання в оновленому корпусі, харчуванням та відпочинком загалом у залізничному пансіонаті і висловили подяку дорожній профспілці за гарний “весільний подарунок”. А на завершення нашої розмови запевнили, що пам’ятають і шанують настанови батьків і колег по роботі – любити

і шанувати одне одного – та обіцяють виконати почесне зобов’язання, яке взяли, стоячи на весільному рушничку – народити та гарно виховати діточок. До слова, із цього приводу подружжя теж досягло певного консенсусу – оскільки Олександр бажав би за первістка синочка, а Олександра – донечку, вирішили, що будуть щасливі, як народяться двійнята.

Дай Боже, щоб бажання цієї прекрасної молодої пари здійснилися. Хтозна, можливо, чудовий відпочинок на узбережжі сонячного Судака цьому теж посприє...

Підготував Андрій ВЕЗДЕНКО

Редакція висловлює подяку провідному спеціалісту відділу соціального захисту, праці і зарплати дорпрофсожу Ніні Живко за допомогу у підготовці публікації

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп’ятниці.
Тираж 36 694.
Замовлення 1321.
Зверстано у комп’ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп’ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції.
Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються.
При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов’язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.